

Miskolci Törvényszék

ZÁRADÉK

Miskolc Az irat elektronikus irat papír alapú másolata

útján

2020 SZEP 0 1

Miskolc, 20év.....hó.....napján

Alkotmánybíróság

Budapest

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK		2.
Közigazgatási Iroda		
Az ügy száma: K 27.266/2019		
Érkezett: 2020 SZEP 0 1		
Pld.: db	Mell.: db	
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun		
Aláírás:		

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A

[redacted] mint indítványozó – az I/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, Kfv.I.35.387/2019/10. számú ítélete és a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 101.K.27.266/2019/2. számú ítéletével hatályában fenntartott 101.K.27.808/2018/22. számú ítélete, valamint a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság 2235395594 iktatószámom kiadott, és NAV Heves megyei Adó- és Vámigazgatósága (elsőfokú adóhatóság) által hozott 4076186193 iktatószámú közigazgatási határozatok alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

I.

AZ INDÍTVÁNY BENYÚJTÁSÁNAK TÖRVÉNYI ÉS FORMAI KÖVETELMÉNYEI

1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

a) A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Megyei Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) 2017. november 6. napjától a 2014. január 2015. december időszakra Áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott egyesületünknel, mely alapján a 2018. június 4-én kelt 4076186193 számú határozatában egyesületünket 60.643.000 forint adóhiány, 15.161.000 forint adóbírság és 3.681.000.-késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte. A megállapított adókülönbözet nagy része abból keletkezett, hogy az adóhatóság vállalkozási tevékenységnek és ebből következően adókötelesnek minősítette az egyesület színházi előadásokkal összefüggésben jegyek értékesítéséből származó bevételeit.

b) Az ellenőrzés során és az elsőfokú határozat ellen benyújtott fellebbezésünkben végig arra hivatkoztunk, hogy számunkra azért sérelmes az adóhatóság megállapítása, mert az adóhatóság által végzett ellenőrzések megállapításai (különösen a 2015. május 14. napján készült 1965252600 iktatószámú, 5415596223 ügyszámú jegyzőkönyv) szerint egyesületünk nem végez adóköteles tevékenységet. Emiatt az utólagos adóhatóság által hozott határozat a jogos várakozásunkat, a bizalomvédelem elvét sérti.

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK		2.
Közigazgatási Iroda		
Az ügy száma: K 700596/2020		
Érkezett: 2020 SZEP 0 2		
Pld.: db	Mell.: db	
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun		
Aláírás:		
Ügyszám: IV/ 0 1 5 2 2 - 0 / 2020		
1		
Érkezett: 2020 SZEP 1 0.		
Példány: 2	Kezelőiroda:	
Melléklet: 44 db	[Signature]	

c) A fellebbezés folytán eljárás másodfokú adóhatóság 2018. szeptember 28. napján kelt 2235395594 számú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta. A határozat megállapította, hogy *“A felülvizsgálat során megállapítottam, hogy az elsőfokú adóhatóság a rendelkezésére álló dokumentumok, bizonylatok, egyéb adatok alapján megalapozott következtetésre jutott, amikor a feltárt tényállás alapján megállapította, hogy az adózó a vizsgált időszakban nem kizárólag közhasznú tevékenységet végzett, hanem amellelt – a jegyértékesítésből és az előadó művészeti tevékenységből származó bevétel realizálása révén – vállalkozási tevékenységet is folytatott, és az árbevételel kapcsolatban áfa fizetési kötelezettség terhelt.”*

d) Az alperes határozata ellen keresetet nyújtottunk be, azonban az elsőfokú bíróság keresetünket 101.K.27.808/2018/22. számú ítéletével elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint alperes maga sem vitatta, hogy a 2015. május 14. napján készült 1965252600 iktatószámú (5415596223 ügyszámú) jegyzőkönyv azt rögzíti, hogy felperes közérdekű vagy egyéb speciális jellegére tekintettel adómentes tevékenységet végez, illetve, hogy a vizsgálat alá vont időszakban vállalkozási tevékenységet nem végzett. Ugyanakkor a bíróság megállapítása szerint nem hagyható figyelmen kívül az, hogy ezen vizsgálat egy célvizsgálat volt, amely jellegéből adódóan a felperes tevékenységére irányuló, a tárgyi időszaki dokumentumok tartalmi felülvizsgálatát eredményező ellenőrzést nem tartalmazott, nem arra irányult. Így ezen adóhatósági eljárásokból sem juthatott arra a következtetésre a felperes, hogy a tevékenysége az Áfa törvény hatálya alá nem tartozó tevékenység.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak egyesületünknek a C-181/04-C-183/04. számon egyesített ügyekben (a továbbiakban: Elmeka ügy) hozott Európai Unió Bírósága döntésére való hivatkozását, mivel álláspontja szerint abban az ügyben konkrét kérdésre konkrét választ adott az adóhatóság, míg jelen peres eljárásban az adóhatóság egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló eljárás során ezen vizsgálat jellegéből adódóan általános jelleggel tett megállapítást. Szerinte az adóhatóság tartalmi felülvizsgálatot nem alkalmazott, így ezen hivatkozás sem helytálló. A bíróság megállapítása szerint az Európai Unió Bírósága fenti döntésében írt tényállás nem feleltethető meg jelen per alapját képező tényállásnak. Jelen esetben ugyanis lehetősége van az adóhatóságnak arra, hogy a korábbi ellenőrzési jegyzőkönyvben írtakat módosítsa. A korábbi ellenőrzés során, bár jegyzőkönyv lett felvéve, de határozat nem született. A bíróság megállapítása szerint a jogos elvárás elve érvényesül nem csak a jogalkotás, hanem a jogalkalmazás szempontjából is. Ugyanis, ha a korábbi ellenőrzési jegyzőkönyvben foglalt hatósági megállapítás alapján egy határozat született volna, akkor attól már nem lehetett volna eltérni, akkor már nem lehetett volna súlyosabb következményt alkalmazni, kivéve, ha az adózó az adóhivatalt megtévesztette. A bíróság megállapítása szerint a magyar bírói gyakorlat is alkalmazza a jogos elvárás elvét a fentiek miatt. Ezt az álláspontot támasztja alá a Kúria gyakorlata is. Ilyen szempontból a jogos elvárás elve a súlyosítási tilalom elvének felel meg.

e) Az elsőfokú bíróság ítélete ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a Kúriához, melynek alapján a Kúria a jelen indítványban sérelmezett ítéletével a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 101.K.27.266/2019/2. számú ítéletével hatályában fenntartott 101.K.27.808/2018/22. számú ítéletét – az indokolás pontosításával – hatályában fenntartotta.

A Kúria ítéletének lényegét az alábbiakban idézzük.

[28] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala során a Kp. 84. § (2) bekezdésére tekintettel alkalmazandó Pp. 346. § (3)-(7) bekezdései szerint járt el; az iratoknak megfelelő tényállást rögzített, a bizonyítékokat a Kp. 78.§ (2) bekezdése szerint

egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékelte a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint, jogszabály értelmezése az alábbi pontosítással az ügy érdemére kihatóan nem volt téves.

[29] A jogbiztonság és bizalomvédelem (jogos elvárások védelme) elvének lényege, hogy az uniós szabályok hatásainak egyértelműeknek és előreláthatónak kell lenniük azok számára, akikre annak hatálya kiterjed.

[30] Az elsőfokú bíróságnak nem annak általános lehetőségét kellett vizsgálnia, hogy a felperesben alakulhatott-e ki olyan meggyőződés a Tevékenység utáni adókötelezettségről, mint amilyen ténylegesen kialakult, hanem – az Elmeka ítélet 3) pontjára figyelemmel – azt, hogy felperes elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplőként észszerűen vélelmezhetette-e az általa kialakított gyakorlat helyességét, és ha igen, akkor e bizalom jogos volt-e (Elmeka ítélet 32. bekezdés). Utóbbi vonatkozásokban a releváns anyagi és eljárási jogszabályok (Áfa tv., Art., Civil törvény) értékelése mellett az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A felperes abban nem tévedett, hogy a bizalomvédelem (jogos elvárás) elve és az Art. 142.§ (1) bekezdése nem egy az egyben azonos fogalmak, ugyanakkor ezt kategorikusan az elsőfokú bíróság sem jelentette ki. A jogerős ítélet 9. oldalán e tekintetben az „Ilyen szempontból” mondatkezdésnek is van jelentősége, mely az ezt közvetlenül megelőző indokolásrészszel együtt nyer értelmet.

[32] A Kúria – részben osztva a felülvizsgálati kérelemben kifejtetteket – a jogerős ítélet indokolásától (8. oldal utolsó bekezdése) annyiban eltér, hogy az Art. 142. § (1) bekezdésének második fordulata („ha pedig az ellenőrzés hatósági eljárás megindítása nélkül befejeződött,”) nem mindegyik azonos fajtájú, és nem feltétlenül csak az azonos fajtájú ellenőrzések viszonylatára vonatkozik. E fordulat két olyan ellenőrzés tekintetében alkalmazandó, amely ellenőrzések eredményeként az adóhatóság határozatot hozott, vagyis konkrét adójogviszonyt alakszerű érdemi döntéssel (Art. 123. §) zárt le. Ezt fejezi ki a normaszöveg további részében az „új határozat szókapcsolat is - az új határozat mindig csak egy megelőző határozathoz képest lehet új -, továbbá ennek felel meg a kialakult bírói gyakorlat is.

[33] Az Ellenőrzés 1. eredményeként határozat – adóalapra, adóra és jogkövetkezményre tett adóhatósági megállapítást tartalmazó alakszerű döntés – nem született, és az ellenőrzés e fajtájának természetéből, valamint az Art. 105.§-ából eredően a vizsgálat eredményét határozatban realizálni sem lehetett. A felperes így tévesen állította, hogy a súlyosítási tilalom konkrét adójogviszonyt elbíráló érdemi döntés – határozat – nélkül is értelmezhető, és azt is, hogy saját álláspontjának elvetése az Art. 142. § (1) bekezdése második fordulatának kiüresedéséhez vezetne.

[34] A felperes szükségtelenül emelte ki az Ellenőrzés 1. jegyzőkönyvében tett megállapításokat, mert azt az elsőfokú bíróság is értékelési körébe vonta (jogerős ítélet 9. oldal első bekezdés), ugyanakkor össze is vetette a felperes által nem, illetve súlytalannak tartott más jogi tényekkel (harmonizált jogfogalmak miatt a Civil törvény irrelevanciája, az Art. 142. § rendelkezése). Az Art. 87. § (1) bekezdés c) pontja szerinti egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzés során történt „tartalmi felülvizsgálat” jelentéstartalmát a felperes szintén szükségtelenül vitatta, mert e kifejezés – a jogerős ítélet indokolásának egészét nézve – az adójogviszonyt véglegesen lezáró döntéssel záródó vizsgálatokra vonatkozott.

[35] Az Elmeka ügy és a jogerős ítélettel elbírált jogvita a felperes által kiemelt „levél” és „adóhatósági megállapítás” alapján okszerűen azért nem vethető össze, mert felperes az adóhatóságtól nem kért előzetes tájékoztatást Tevékenységének minősítéséről, másrészt pedig azért sem, mert felperes az adóhatósági megállapítás fogalmát tévesen értelmezte.

[37] A Kúria ugyanakkor a Kfv.I.35.064/2018/12. számú – helyi adóügyben hozott – a ítéletének 35-38. pontjaiban az EUB Elsőfokú Bírósága T-326/07. számú ügyben hozott ítéletén keresztül rámutatott arra, hogy a közigazgatás által adott konkrét biztosítékok hiányában a bizalomvédelem elve nem hivatkozható. A Kúria jelen felülvizsgálati ügyben e korábbi döntéséhez képest, valamint az Art. 142.§-ára alapított következetes bírói gyakorlatra is visszautalva megállapította, hogy az Ellenőrzés 1.-t lezáró jegyzőkönyv – éppen az eljárás fajtája miatt – egy ellenőrzéssel le nem zárt időszakra (2013. adóévre) vonatkozó olyan okirat volt, amelyben az adóhatóság nem adott, és nem is adhatott konkrét biztosítékot arra, hogy a felülvizsgálati kérelemmel érintett 2014-2015. adóévekben folytatott Tevékenység is megalapozza a félperes alanyi adómentességét.

[38] Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nem volt indokolt, mert a jogvitában nem volt érintett olyan közösségi jogforrás, amelynek értelmezését az EUB nem végezte el, és amely nélkül a jogvita nem volt elbíráható. Az EUB továbbá a bizonyítékok értékelése terén az Elmeka ügyben is hangsúlyozta a tagállami jogalkalmazó döntési kompetenciájának jelentőségét.

[40] Az ellenőrzéssel lezárt időszakot nem keletkeztető ellenőrzés során tett, de határozatban nem realizált megállapítással ellentétes tényekre is alapítható utóbb bevallások utólagos ellenőrzése alapján hozott határozat. A bizonyítékok együttes értékelésével dönthető csak el, hogy a hatósági jogalkalmazás ellentétes-e a jogbiztonság és bizalomvédelem elvével.

A fentiek szerint – tekintettel arra, hogy a Kúria végzése ellen fellebbezésnek nincs helye – a **jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük.**

2. Az ügy érdemében képviselt álláspontunk

A közigazgatási és bírósági eljárásban képviselt álláspontunk lényege, hogy **a vizsgált időszakban egyesületünk joggal bízott abban, hogy tevékenysége áfa-mentes.** A Civil tv. rendelkezései véleményünk szerint joggal keltették bennünk azt a tudatot, hogy a cél szerinti tevékenység bevétele után nem kell áfát felszámítani. Ebben a tudatban **megerősítették bennünket az elsőfokú adóhatóság ellenőrzései** során jegyzőkönyvben rögzített megállapítások. Az adóhatóság utólagos ellenőrzése keretében hozott határozatával a korábbi ténymegállapításaival ellentétes döntést hozott, és egyesületünket adókülönbözet és szankciók megfizetésére kötelezte, ezzel egyesületünk esetében a bizalomvédelem elvét sértő döntést hozott.

Az eljárás során nem azt állítottuk, hogy a vizsgált időszakban tevékenységünk nem volt áfaköteles, hanem azt, hogy a korábban kialakult azon meggyőződésünket, hogy tevékenységünk egésze cél szerinti tevékenység, és emiatt **nem kell áfát felszámítanunk, az adóhatóság ellenőrzési megállapításai alátámasztották, megerősítették.**

Az elsőfokú adóhatóság 2015. április 15. és 2015. május 14. közötti időszakban egyesületünkönél egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést végzett a 2013. január 1-től 2013. december 30-ig terjedő időszakra vonatkozóan. Ezen ellenőrzés keretében az adóhatóságnak rendelkezésére állt minden olyan információ, amely alapján az egyesületünk tevékenységét megítélhette, többek között tételesen átvette a **jegyár-bevételünket dokumentáló bizonylatokat** is.

Az ellenőrzés keretében az “iratátadás-átvételtől” 2015. április 27-én felvett jegyzőkönyv rögzítette, hogy az adózó az adóhatóság részére – többek között – az alábbi iratokat adta át (kiemelés tőlünk):

- 6. ssz.: 1 dosszié szerződések (Tao és **jegyár bevételhez** kapcsolódó);
- 9. ssz.: 2 dosszié közhasznú jelentés, határozatok, **jegyár bevételről** nyilatkozatok, adatszolgáltatás;
- 14. ssz.: 7 db számlatömb, **56 db nyugtatömb**, 7 db pénztártömb.

Az ellenőrzésről 2015. május 14-i keltezéssel felvett jegyzőkönyv – többek között – a következő megállapításokat tartalmazza:

- *“Az adózó közérdekű és egyéb speciális tevékenységére tekintettel **adómentes tevékenységet végez**, könyvvizetési kötelezettségének az egyszeres könyvvitel szabályai szerint tesz eleget.”*
- *“Az Egyesület elsődleges feladatai az alapszabály alapján (1. sz. melléklet): Közfeladatoknak megfelelően a képességfejlesztés és kulturális tevékenységhez igazodóan elsődlegesen a színjátszó csoportok létrehozása, szervezése, **az általuk elkészített produkciók bemutatása, fiatal színészi tehetségek felkutatása, pályafutásuk támogatása, a gyermekek színjátszás megismerésén keresztül személyiség fejlesztése. Ezen túlmenően már elkészült színházi produkciók bemutatása, koncertek, színházi előadások szervezése, lebonyolítása. Az Egyesület ezen közhasznú tevékenységének és gazdálkodásának legfontosabb adatait elektronikus úton honlapján közzéteszi, nyilvánosságra hozza, és ezúton biztosítja működésének nyilvánosságát és döntéseinek közzétételét.”***
- *“Az Egyesület **vállalkozási tevékenységet a vizsgált időszak alatt nem végzett.**”*
- *“Az adózó által bemutatott **bizonylatokat, nyilvántartásokat az adóhatóság felülvizsgálta.**”*
- *“A vállalkozás **bejelentési- és adatszolgáltatási kötelezettségének a jogszabályi előírásoknak megfelelően eleget tett.***
- *“Az Art. 118. § (5) bekezdése alapján az egyes adókötelezettségek ellenőrzése során tett megállapítások alapján az adóhatóság **elrendelheti a bevallás utólagos ellenőrzését is.**”*

Az elsőfokú adóhatóság **is elismeri**, hogy az ellenőrzés **tett megállapítást**, és ez **téves** volt. A 2054294584 iktatószámú határozata a következőket tartalmazza: *“Helytállóan hivatkozik az adózó arra, hogy a 2013. évre végzett – határozat kiadása nélkül zárult – egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló **ellenőrzés jegyzőkönyve azt rögzítette, hogy az Egyesület nem végez vállalkozási tevékenységet ...**”* illetve *“..... megállapítottam, hogy a.... 2015. május 14-én kiadott jegyzőkönyvben a vállalkozási tevékenység hiányára vonatkozó **adóhatósági megállapítás téves, valamint annak kimondása sem volt helytálló, hogy adózó tevékenysége jellegénél fogva **adómentes tevékenységet végez.****”* A másodfokú adóhatóság ugyancsak elismeri a téves megállapítások megtételét: *“az adóhatóság 2013. évi célvizsgálata során tett – **nem vitatottan téves tartalmú – megállapítása...**”*(másodfokú határozat 11. old. 2. bek.)

Az adóhatóság ellenőrzési gyakorlata **azt a jogos várakozást alapozta meg bennünk**, hogy tevékenységünk nem áfa-köteles, ezért az adókülönbözet utólag történt megállapítása a **jogbiztonság és a jogos várakozások védelme, a bizalomvédelem elvét sérti.**

A perben hivatkoztunk az **Európai Unió Bírósága** által a jogbiztonság és a bizalomvédelem elve tiszteletben tartásával kapcsolatban kialakított gyakorlatra a C-181/04-C-183/04. sz. egyesített ügyekben hozzáadott-érték adó (HÉA) ügyben hozott ítélet kapcsán. Ezen ítélet szerinti tényállás álláspontunk szerint lényegét tekintve teljes mértékben egyezik az

egyesületünk ügyével, ugyanis mindkét tényállásnak az a közös eleme, hogy **az adóhatóság többéves magatartása arra a jogos meggyőződésre juttatta az adóalanyt, hogy nem köteles az áfát felszámítani.** Az hogy a megtévesztés egyesületünk esetében a hatáskörrel rendelkező hatóság részéről történt, nyilvánvalóan megállapítható, mert mint rámutattunk a mi – utólag tévesnek minősített – gyakorlatunkat a hatáskörrel rendelkező adóhatóság téves, ezért számunkra **megtévesztő ellenőrzési megállapítása,** majd a tévedést nem észlelő, illetve nem kifogásoló ellenőrzési gyakorlata okozta.

Álláspontunk szerint teljesen irreleváns az adóhatóságok és a bíróságok azon érvelése, amelyek az ügyben jelentőséget tulajdonítanak annak, hogy a szóban forgó ellenőrzésnek „mi volt az eredeti célja”. Kétség nem férhet hozzá, hogy **egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést** végzett az adóhatóság, és az is egyértelmű, hogy megtette azokat a megállapításait, hogy egyesületünk csak adómentes tevékenységet végez. A másodfokú közigazgatási határozat elismeri, hogy az elsőfokú adóhatóság megtette a téves megállapításokat, azonban arra hivatkozik, hogy *“a célvizsgálat jellegéből adódóan a megyei igazgatóság ténylegesen az adózó tevékenységére irányuló, a tárgyidőszaki dokumentumok tartalmi felülvizsgálatát eredményező ellenőrzést nem végzett. [...] célvizsgálat adózónál történő elrendelésére a más adózónál folytatott ellenőrzés kapcsán, kapcsolódó vizsgálatként került sor. Ennek során a revízió olyan eljárási cselekményeket nem végzett, amelyek kifejezetten az egyesület áfa kötelezettségét érintette volna, hiszen az ellenőrzés célja – jellegéből eredően – nem ez volt.”* (10. old. 6. bek.)

A szóban forgó ellenőrzés jegyzőkönyvének “Megállapítások” része a következő szöveggel kezdődik: *“Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 87. § (2) bekezdés c) pontjában meghatározott egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzés az Art. 118. § (1) és (2) bekezdésében rögzített adókötelezettségekre, ezen belül a bejelentésre, bevallásra, adatszolgáltatásra, nyilvántartásra, bizonylat kiállításra, és bizonylat megőrzésre, könyvvezetésre, az adó-, adóelőleg levonására, beszédésére a kötelezettségek határidőben és alkalmas módon való teljesítésére vonatkozó előírások betartására terjedt ki.”*

Az adóhatóság megállapította, hogy az Egyesület **vállalkozási tevékenységet a vizsgált időszak alatt nem végzett,** és kifejezetten jogszerűnek minősítette a bejelentési kötelezettségünk teljesítését is, és **nem hiányolta, hogy nem tettünk eleget az áfa-fizetési kötelezettség alá történő bejelentkezési kötelezettségünknek.** Ezen megállapítások adóhatóság részéről történt megtétele **objektív tény,** és ez független attól, hogy milyen típusú ellenőrzés keretében kerültek okiratba foglalásra.

Az adóhatóság egyébként 2017. évben 2016. évre vonatkozóan is végzett egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzéseket, melyek megállapításait a 2054265164 és 2053875263 számú jegyzőkönyvek tartalmazzák. Tényként állapítható meg, hogy **ezek a jegyzőkönyvek és az ezek alapján kiadott határozat sem tartalmazzák,** hogy az adóhatóság szerint az egyesület vállalkozási tevékenységet végez.

4. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az ügyben a **jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük** mind a közigazgatási, mind a bírói eljárásban. Nyilatkozunk arról, hogy az ügyben semmilyen hatóság, illetve bíróság előtt **nincs folyamatban** eljárás.

5. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria ítéletét (I/2. szám alatt csatolva) jogi képviselőnk **2020. július 9-én** vette kézhez elektronikusan, így az Abtv. 30.§ (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz a

benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 napon belül, tehát **határidőben** kerül benyújtásra.

6. Az indítványozó érintettségének bemutatása

Panaszunkat **eljárásjogilag** az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-ára alapozzuk, amely kimondja, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az egyedi ügyben való **érintettségünket** igazolja, hogy a Kúria ítélete által lezárt ügyben felperesként, a közigazgatási (adóigazgatási) eljárásban pedig ügyfélként (adózóként) vettünk részt.

7. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Jelen beadványunk II. részében részletesen bemutatjuk, hogy az elsőfokú bíróság és a Kúria által hozott ítéletek a jogállamiság elvébe, ezen belül a bizalomvédelem elvébe ütköző módon, alaptörvény-ellenesen állapították meg az adóhatósági határozatok jogszerűségét.

II.

AZ ALKOTMÁNYJOGI PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK ÉRDEMI INDOKOLÁSA

1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Jelen indítványunk anyagi jogi alapjaként elsődlegesen az Abtv. 27. § a) pontjában foglaltak szerinti okot jelöljük meg, mert véleményünk szerint a Végzés és az Ítélet (valamint azt megelőző közigazgatási és bírói döntések) sértik az Alaptörvényben biztosított következő jogainkat:

B) cikk (1) „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Másodlagosan előadom, hogy álláspontunk szerint az ügyben lefolytatott közigazgatási és bírói eljárások **más alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket** is felvetnek, amelyek megalapozhatják a bírói döntések megsemmisítését.

2. A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

2.1. Az elsőfokú bíróság és a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét abban jelöljük meg, hogy **nem minősítették a bizalomvédelem elvébe ütközőnek** az adóhatóság magatartását.

Tekintettel arra, hogy a Kúria lényegét tekintve mindenben osztotta az elsőfokú bíróság ítéletét, a továbbiakban a Kúria határozatára hivatkozunk azzal, hogy álláspontunkat az elsőfokú bíróság ítéletére is érvényesnek tekintjük.

A jogalkotói és jogalkalmazói aktusok Alaptörvény-ellenességének megítélésénél az **Alkotmánybíróság tekintettel van az Európai Unió esetjogára**. A 142/2010. (VII. 14.) AB határozatban konkrétan a bizalomvédelem elvének értelmezése kapcsán hivatkozik a az Európai Unió Bírósága gyakorlatára a következők szerint: „5. A jogszerűséghez szorosan hozzátartozik nemcsak a visszaható hatály tilalmának és a szerzett jogok védelmének elve,

hanem a bizalom védelmének elve is, vagy másképpen a jogos elvárások védelme. A jogbiztonságnak ez a felfogása megjelenik az Európai Bíróság gyakorlatában is [lásd különösen az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) egyik ítéletét (1997. január 22., Opel Austria GmbH kontra az Európai Unió Tanácsa); az Elsőfokú Bíróság T-466/93., T-469/93., T-473/93., T-474/93. és T-477/93. sz., O'Dwyer és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1995. július 13-án hozott ítéletének (EBHT 1995. II-2071. o.) 48. pontját; továbbá C-376/02. sz., (a Hoge Raad der Nederlanden előzetes döntéshozatal iránti kérelme) a Stichting "Goed Wonen" kontra Staatssecretaris van Financiën ügyben, 2005. április 26.J.]”

Bár a hivatkozott alkotmánybírósági döntés azt is kimondja, hogy a jogbiztonság és bizalomvédelem nemzeti jogi elve és közösségi elve tartalmi szempontból nem feltétlenül esik egybe, álláspontunk szerint esetünkben a nemzeti jog alkalmazása során tekintettel kell lenni az uniós esetjognak az Elmeka ügyben is megjelenő szabályaira.

Az Elmeka ügyben az Európai Unió Bírósága ítélete kimondja, hogy *“a Bíróság töretlen ítélkezési gyakorlata szerint a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét az Európai Unió intézményeinek, de az uniós irányelvek által rájuk ruházott hatáskörök gyakorlása során a tagállamoknak is tiszteletben kell tartaniuk* (lásd ebben az értelemben különösen: Gemeente Leusden és Holin Groep ítélet, C-487/01 és C-7/02, EU:C:2004:263, 57. pont; „Goed Wonen”-ítélet, C-376/02, EU:C:2005:251, 32. pont; Elmeka NE-ítélet, C-181/04–C-183/04, EU:C:2006:563, 31. pont)/.../

“Az Elmeka a Dimosia Oikonomiki Ypiresia Ploion Peiraios-hoz (a tengeri ügyekben illetékes pireuszi adóhatóság, a továbbiakban: a pireuszi adóhatóság) intézett 1994. június 21-i levelével felvilágosítást kért arról, hogy a tartályhajójával az Oceanic társaság megbízásából külföldi utakat lebonyolító és a pireuszi kikötői finomítókból származó üzemanyagot szállító hajók ellátása keretében, köteles-e a törvény értelmében a HÉA-t felszámítani az Oceanic számára kibocsátott fuvarlevélen, vagy pedig az 1642/1986. sz. törvény alapján mentes a HÉA alól, és ebben az esetben milyen eljárás szerint. Kérelmére válaszként a pireuszi adóhatóság azt közölte vele, hogy a szóban forgó fuvarlevelek mentesek a HÉA alól. /.../

Harmadik kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy tekintettel a közösségi jognak a HÉA-ra vonatkozó szabályaira és elveire, a nemzeti adóhatóságnak az adóalanyt arra felhatalmazó aktusa, hogy a vele szerződőre ne hárítsa át a HÉA-t, kelthet-e - akkor is, ha az aktus jogellenes - olyan jogos bizalmat az adóalanyban, amellyel ellentétes lenne az említett adó utólagos megfizetése. /.../

A Bizottság álláspontja szerint a bizalomvédelem elve nem teszi lehetővé az adóalany által a kérdéses adóévekben a vele szerződőnek fel nem számított és az adóhatóságnak be nem fizetett HÉA utólagos megfizetésének követelését abban az esetben, ha az adóhatóság többéves magatartása arra a jogos meggyőződésre juttatta az adóalanyt, hogy nem köteles ezt az adót felszámítani. A tárgyaláson a Bizottság azonban hozzátette, hogy az a körülmény, hogy a tájékoztatást nem az illetékes adóhatóság adta, esetleg más értékeléshez vezethet./.../

Az előzőekben kifejtett észrevételekre figyelemmel a harmadik kérdésre azt kell válaszolni, hogy a közös hozzáadottértékadó-rendszer keretében a nemzeti adóhatóságok kötelesek tiszteletben tartani a bizalomvédelem elvét. A kérdést előterjesztő bíróságra tartozik annak értékelése, hogy az alapügyek körülményei között az adóalany ésszerűen vélelmezhetette-e azt, hogy a kérdéses határozatot erre hatáskörrel bíró hatóság hozta.”

Esetünkben a hatáskör kérdése nem lehet kétséges, hiszen a felperes adóigazgatási ügyeiben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező adóhatóság maga végzett ellenőrzést és ennek

eredményeként kifejezetten megállapította, hogy a felperes vállalkozási tevékenységet a vizsgált időszak alatt nem végzett, **jogszerűnek minősítette** a bejelentési kötelezettségünk teljesítését is, és nem hiányolta, hogy nem tettünk eleget az áfa-fizetési kötelezettség alá történő bejelentkezési kötelezettségünknek. Álláspontunk szerint egy **konkrét adóhatósági ellenőrzés alapján tett megállapításnak** sokkal súlyosabban kell latba esni, mint egy felvilágosítást kérő levélre adott válasznak.

Álláspontunk szerint **megalapozatlan a Kúria ítélete** 35. pontjának azon megállapítása, hogy az Elmeka ügy és a jogerős ítélettel elbírált jogvita a felperes által kiemelt „levél” és „adóhatósági megállapítás” alapján **okszerűen azért nem vethető össze, mert felperes az adóhatóságtól nem kért előzetes tájékoztatást** tevékenységének minősítéséről.

Továbbra is fenntartjuk azt a véleményünket, hogy amennyiben az Elmeka ügyben egy tájékoztatást kérő **levélre adott téves adóhatósági válasz** megalapozta a bizalomvédelem elvének alkalmazását, akkor a mi esetünkben az adóhatóság által, törvényben biztosított saját hatáskörében, **az összes rendelkezésre álló dokumentum, adat, információ birtokában végzett ellenőrzés megállapítását súlyosabban kell figyelembe venni a bizalomvédelem elvének megsértésének értékelésénél.**

A Kúria ítéletének 37. pontja hivatkozik a Kúria Kfv.I.35.064/2018/12. számú ítélet 35-38. pontjaiban foglaltakra, amelyben az EU1B Elsőfokú Bírósága T-326/07. számú ügyben hozott ítéletén keresztül rámutatott arra, hogy a közigazgatás által adott konkrét biztosítékok hiányában a bizalomvédelem elve nem hivatkozható. *„A Kúria jelen felülvizsgálati ügyben e korábbi döntéséhez képest, valamint az Art. 142.§-ára alapított következetes bírói gyakorlatra is visszautalva megállapította, hogy az Ellenőrzés 1.-t lezáró jegyzőkönyv – éppen az eljárás fajtája miatt – egy ellenőrzéssel le nem zárt időszakra (2013. adóévre) vonatkozó olyan okirat volt, amelyben az adóhatóság nem adott, és nem is adhatott konkrét biztosítékot arra, hogy a felülvizsgálati kérelemmel érintett 2014-2015. adóévekben folytatott Tevékenység is megalapozza a felperes alanyi adómentességét.”*

A Kúria ítéletében hivatkozott T-326/07. számú ügyben hozott EUB ítélet 179. pontja a következőképpen rendelkezik (kiemelés tőlünk): *„Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a bizalomvédelemre való hivatkozás joga minden olyan magánszemélyre kiterjed, akinek a helyzete akként jellemezhető, hogy a közösségi közigazgatás pontos biztosítékok adásával jogos bizalmat keltett benne (a fenti 81. pontban hivatkozott Di Lenardo és Dilexport ügyben hozott ítélet 70. pontja; a fenti 81. pontban hivatkozott Embassy Limousines & Services kontra Parlament ügyben hozott ítélet 74. pontja; lásd e tekintetben a fenti 81. pontban hivatkozott Atlanta kontra Európai Közösségek ügyben hozott ítélet 52. pontját). Ilyen biztosítéknak minősül a közlés formájától függetlenül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás (a fenti 81. pontban hivatkozott szélergia-átalakító berendezés ügyben hozott ítélet 36 pontja). Ezzel szemben senki nem hivatkozhat ezen elv megsértésére, akinek a közigazgatás nem adott konkrét biztosítékokat (a Bíróság C-506/03. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2005. november 24-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 58. pontja, valamint C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5479. o.] 147. pontja).”*

Álláspontunk szerint a Kúria ítélete ellentétes a fent idézett uniós esetjogi döntéssel, ugyanis az Európai Unió Bírósága megfelelő biztosítéknak minősíti a tájékoztatást **„a közlés formájától függetlenül”**, ha az

- megbízható forrásból származik,
- pontos,

- feltétlen és
- egybehangzó.

Az EUB szerint nincs jelentősége annak, hogy az adóhatóság közlése *tájékoztatást kérő levélre adott válasz, adóhatósági határozat*, vagy (mint esetünkben történt) adóhatósági ellenőrzés *jegyzőkönyvébe foglalt ténymegállapítás* formájában történik.

Egyesületünk esetében teljesültek a fenti kritériumok, ugyanis a tájékoztatás

- a) **megbízható forrásból** származik, mert vitathatatlanul az erre hatáskörrel rendelkező adóhatóság végezte az ellenőrzést,
- b) **pontos**, mert az ellenőrzésről készült jegyzőkönyv szó szerint a következő megállapításokat tartalmazza:
 - “Az adózó közérdekű és egyéb speciális tevékenységére tekintettel **adómentes tevékenységet végez**, könyvvizelési kötelezettségének az egyszeres könyvvitel szabályai szerint tesz eleget.”
 - “Az Egyesület **vállalkozási tevékenységet a vizsgált időszak alatt nem végzett.**”
 - “A vállalkozás **bejelentési- és adatszolgáltatási kötelezettségének a jogszabályi előírásoknak megfelelően eleget tett.**”
- c) **feltétlen**, mert az adóhatóság által végzett ellenőrzés során ténylegesen feltárt tényeken, és nem feltételezéseken alapul; A jegyzőkönyv rögzítette, hogy “Az adózó által bemutatott **bizonylatokat, nyilvántartásokat az adóhatóság felülvizsgálta.**”
- d) **egybehangzó**, mert a fenti b) pontban idézett megállapítások több oldalról is megerősítette az egyesület által folytatott gyakorlat helyességét.

A Kúria ítéletében éppen az általa hivatkozott T-326/07. számú EUB ítélettel megy szembe, amikor a döntése elvi tartalmát a következőképpen határozza meg (kiemelés tőlünk): „[40] Az ellenőrzéssel lezárt időszakot nem keletkeztető ellenőrzés során tett, de **határozatban nem realizált megállapítással ellentétes tényekre is alapítható utóbb bevallások utólagos ellenőrzése alapján hozott határozat. A bizonyítékok együttes értékelésével dönthető csak el, hogy a hatósági jogalkalmazás ellentétes-e a jogbiztonság és bizalomvédelem elvével.**”

A Kúria álláspontja nem fogadja el az EUB ítéletnek azt a meghatározását, hogy a tájékoztatás a **közlés formájától függetlenül** megalapozza a bizalomvédelem elvének sérelmére való hivatkozás lehetőségét, mert nem tekinti megfelelő „tájékoztatásnak” egyrészt azt a jegyzőkönyvi megállapítás formájában megjelenő adóhatósági közlést, amelyik nem adózói kérdésre adott válasz formájában jelenik meg, másrészt azt a megállapítást, amelyiket az adóhatóság nem határozatba foglalta.

2.2. Álláspontunk szerint önmagában is sérti a jogállamiság elvét, és emiatt alaptörvényellenes az elsőfokú bíróság – a Kúria által is elfogadott – azon megállapítása, amely szerint „nem hagyható figyelmen kívül az, hogy ezen vizsgálat egy célvizsgálat volt, amely jellegéből adódóan a felperes tevékenységére irányuló, a tárgyi időszaki dokumentumok tartalmi felülvizsgálatát eredményező ellenőrzést nem tartalmazott, nem arra irányult.” Ez az **ítéleti megállapítás jóváhagyja, bátorítja azt az esetleges hatósági magatartást, hogy ha egy ellenőrzést a hatóság valamilyen általa meghatározott célból végez el, az e cél témakörén kívül eső körben felelőtlenül és következmény nélkül tehet bármilyen – adott esetben valótlan – megállapítást.**

Esetünkben a bíróságok figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy attól függetlenül, hogy a vizsgálatnak volt-e más célja, a mi esetünkben – mint többször rámutattunk - az adóhatóság az

adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 87. § (2) bekezdés c) pontjában meghatározott **egyed-kötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést folytatott le**, amely az Art. 118. § (1) és (2) bekezdésében rögzített adókötelezettségekre, ezen belül a bejelentésre, bevallásra, adatszolgáltatásra, nyilvántartásra, bizonylat kiállításra, és bizonylat megőrzésre, könyvvezetésre, az adó-, adóelőleg levonására, beszedésére a kötelezettségek határidőben és alkalmas módon való teljesítésére vonatkozó előírások betartására terjedt ki. Maga az adóhatósági jegyzőkönyv sem említette, hogy az ellenőrzésnek más célja (pl. másik adózóval való gazdasági kapcsolat feltárása) lett volna. Amennyiben volt más célja is az ellenőrzésnek, **ez sem mentesítette volna az adóhatóságot az alól a kötelezettsége alól, hogy az Art. hivatkozott szabályai szerinti egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést a jogszabályoknak megfelelően teljes körűen lefolytassa, és ennek alapján a valóságos tényeknek megfelelő és jogszerű megállapításait megtegye.**

Ennek tükrében iratellenes, jogellenes és alaptörvény-ellenes az a megállapítás, hogy a szóban forgó ellenőrzés *„jellegéből adódóan a felperes tevékenységére irányuló, a tárgyi időszaki dokumentumok tartalmi felülvizsgálatát eredményező ellenőrzést nem tartalmazott, nem arra irányult”*. Az ellenőrzés bejelentésre, bevallásra, adatszolgáltatásra, nyilvántartásra, bizonylat kiállításra, és bizonylat megőrzésre, könyvvezetésre, az adó-, adóelőleg levonására, beszedésére a kötelezettségek határidőben és alkalmas módon való teljesítésére vonatkozó előírások betartására terjedt ki. Ezen ellenőrzés keretében az adóhatóságnak rendelkezésére állt minden olyan információ, amely alapján az egyesületünk tevékenységét megítélhette, többek között tételesen átvette a **jegyár-bevételünket dokumentáló bizonylatokat** is. Ezeknek a bizonylatoknak az átvétele önmagában bizonyítja, hogy **az adóhatóság tisztában volt azzal, hogy az egyesület ellenérték fejében nyújt szolgáltatást**. Emiatt - a bírósági ítélettől eltérően – semmiféle szükség nem volt semmiféle „tartalmi felülvizsgálatra” annak megítéléséhez, hogy ez a tevékenység adóköteles-e vagy sem. Ráadásul az adóhatóság a jegyzőkönyvben is rögzítette, hogy az adózó által bemutatott **bizonylatokat, nyilvántartásokat az adóhatóság felülvizsgálta**.

Az adóhatóság a tények ismeretében tette meg azokat a megállapításait, hogy egyesületünk **adómentes tevékenységet végez, vállalkozási tevékenységet a vizsgált időszak alatt nem végzett, bejelentési- és adatszolgáltatási kötelezettségének a jogszabályi előírásoknak megfelelően eleget tett**.

A fentiek miatt álláspontunk szerint alaptörvény-ellenes az a bírósági és adóhatósági álláspont, amely amiatt nem tekinti relevánsnak a téves, emiatt megtévesztő adóhatósági megállapítást, mert véleménye szerint az ellenőrzésnek más volt a célja.

2.3. A közigazgatási eljárásban és a perben a bizalomvédelem elvére történő hivatkozástól függetlenül, vagylagosan hivatkoztunk arra, hogy az adóhatóságok döntése az Art. 142. § (1) bekezdése szerinti **súlyosítási tilalomba ütközik**. A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint ha a korábbi ellenőrzés eredményeként határozatot hoztak, a határozat jogerőre emelkedésétől, **ha pedig az ellenőrzés hatósági eljárás megindítása nélkül befejeződött, a befejezéstől számított egy éven túl olyan új határozat**, amely az adókötelezettséget, az adó alapját, az adó összegét, a költségvetési támogatás alapját és összegét az adózó terhére változtatja meg, még akkor sem hozható, ha az alapeljárásban hozott határozatot a felettes adóhatóság megsemmisítette és új eljárás lefolytatását rendelte el, vagy a határozatot az elsőfokú adóhatóság visszavonta. Álláspontunk szerint **a súlyosítási tilalom nemcsak akkor áll be**, ha az ügyben már „van ítélt dolog”, azaz a korábbi ellenőrzés határozattal fejeződött be, és ennek a határozatnak az utólagos megváltoztatására kerül sor, hanem akkor is, ha **az**

ügyben határozat meghozatalára nem került sor. Ebből következik, hogy ha pl. egyes adókötelezettségek szabályszerűségének ellenőrzését célzó ellenőrzést nem követi határozat, mert szabálytalanság nem kerül megállapításra, ezt a „döntést” egy éven túl már utólagos adómegállapításra irányuló ellenőrzés eredményeként sem lehet megváltoztatni.

Az ügyben eljáró bíróságok az adóügyekben gyakorlatilag **egyenlőségjelet tettek a bizalomvédelem (jogos elvárás) elve és a súlyosítási tilalomra vonatkozó szabályozás közé.**

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a jogos elvárás elve érvényesül nem csak a jogalkotás, hanem a jogalkalmazás szempontjából is. Ugyanis, ha a korábbi ellenőrzési jegyzőkönyvben foglalt hatósági megállapítás alapján egy határozat született volna, akkor attól már nem lehetett volna eltérni, akkor már nem lehetett volna súlyosabb következményt alkalmazni, kivéve, ha az adózó az adóhivatalt megtévesztette. A bíróság megállapítása szerint a magyar bírói gyakorlat is alkalmazza a jogos elvárás elvét a fentiek miatt, és ezt az álláspontot támasztja alá a Kúria gyakorlata is. A bírósági ítélet szerint ilyen szempontból a **jogos elvárás elve a súlyosítási tilalom elvének felel meg.**

A Kúria ítélete szerint a felperes abban nem tévedett, hogy a bizalomvédelem (jogos elvárás) elve és az Art. 142.§ (1) bekezdése nem egy az egyben azonos fogalmak, ugyanakkor szerinte ezt kategorikusan az elsőfokú bíróság sem jelentette ki. Ezen indokolástól függetlenül a Kúria ítéletének 40. pontja tartalmilag megerősíti azt a jogértelmezést, hogy a súlyosítási tilalomra vonatkozó szabály csak egy korábbi **határozat** egy éven túli megváltoztatását tilalmazza, és nem vonatkozik olyan esetekre, amikor korábban nem határozatban tett adóhatósági tényállítás utólagos megváltoztatásáról van szó.

Álláspontunk szerint ebben a vonatkozásban a magyar adóhatósági és bírósági gyakorlat is ellentmond az Európai Unió Bírósága gyakorlatának, ugyanis – mint az Elmeka ügyben is szerepel - az EUB abban az esetben is megállapította a bizalomvédelem elvének megsértését, amikor az adóhatóság nem határozattal, hanem csak egy egyszerű tájékoztatással tévesztette meg az adózót.

Amennyiben a bíróságok döntésének megfelelően a magyar adózási jogban a bizalomvédelem elve azonos az Art. 142. § (1) bekezdésének az adóhatósági és bírósági gyakorlat által elfogadott szűkített értelmezésével, ez felvetheti azt a kérdést, hogy vajon az Art-ben szabályozott súlyosítási tilalom megfelel-e az Európai Unió esetjogának. (Emiatt sérelmezzük, hogy a bíróságok nem kezdeményezték az Európai Unió Bíróságánál az előzetes döntéshozatali eljárást.)

III.

EGYÉB NYILATKOZATOK ÉS MELLÉKLETEK

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Bejelentjük, hogy jelen beadványunk benyújtásával egyidejűleg az Abtv. 53. § (4) bekezdésére hivatkozással kezdeményeztük az elsőfokú bíróságnál, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtására tekintettel az Ítélet végrehajtását – a közigazgatási határozatokra biztosított azonnali jogvédelemre is kiterjedően – felfüggeszteni szíveskedjen.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság az ítélet felfüggesztésére irányuló kérelmünknek nem tenne eleget, az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján Az Alkotmánybíróság eljárásában kivételesen a kifogásolt ítélet végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a bíróságot.

Előadni kívánjuk, hogy az ítéletek és az alperesi határozat végrehajtása egyesületünknek az Abtv. 61. § (1) bekezdésében említett súlyos és helyrehozhatatlan kárt vagy hátrányt okozna. A közigazgatási perben is kértük a bíróságot, hogy a Kp. 50. § (2) bekezdés a) pontja alapján azonnali jogvédelem keretében a határozat végrehajtására halasztó hatályt a per jogerős befejezéséig elrendelni szíveskedjen, mert színházi felkéréseink folyamatosak egész évben és pénzügyi feltételek és eszközök nélkül ellehetetlenül az egyesületünk működése. Ellehetetlenül az EU-s pályázati munkánk is, amelynek segítségével egész évben folyamatosan tevékenykedünk az ország területén (53 településen és intézményben vagyunk jelen hétről hétre) és ez a közhasznú tevékenység pénz- és eszközigenyes. Előadtuk továbbá, hogy tevékenységünk végleges ellehetetlenülése sokkal nagyobb hátrányt okoz nemcsak nekünk, hanem az általunk kiszolgált közösségnek is, mint az abból származó vélelmezett hátrány, ha a határozat végrehajtása nem lenne felfüggesztve. Kérelmünknek az elsőfokú bíróság eleget tett, azonban a jogerős ítélet meghozatalával ez az azonnali jogvédelem megszűnt.

b) Ügyvédi meghatalmazást a jelen indítványunkhoz csatoljuk 1. mellékletként.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel kijelentjük, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő személyes adataink **nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá, kérjük adataink zártan történő kezelését.**

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok

Jelen indítványunkhoz csatoljuk az alperesi **adóhatóság határozatát** (2. melléklet) az elsőfokú **bírósági ítéletet** (3. melléklet) és a **Kúria ítéletét** (4. melléklet).

Kelt: Budapesten, 2020. szeptember 1. napján

Tisztelettel:

indítványozó képviseletében

Dr. Szikora János ügyvéd

**DR. SZIKORA JÁNOS
ÜGYVÉDI IRODA**
